

що видавав ся на позір так спокійним. Вітер що хвиля подував від Дніпра і шелестів посохлими будаками, які хилилися і трясалися немов перестрашені. При блідім сьвітлі місяця було видно тільки одного їздця, що стояв на горбі.

Вкінці сей шелест звернув его увагу. Зближивши ся до краю горба, почав уважно вдивляти ся в степ. В тій хвили вітер перестав віяти, устав всякий шелест, настала повна тишина.

Нагло дав ся чути переразливий свист. Ріжні голоси почали верещати переразливо: "Алла! Алла! Ісусе Христе! ратуй! бий!" Червоні сьвітла прoderли темряву, роздав ся гук самопалів. Кінський тупіт змішав ся з брескотом желіза. На степу вирости неначе з під землі якісь нові їздці. Сказати-б буря зірвалася нагло в тій тихій, зловіщій пустини. Потім людські зойки помішалися зі страшними вересками, а вкінці все затихло, борба була скінчена.

Очевидно розгравала ся одна зі звичайних сцен на Диких Полях.

Їздці згуртували ся на горбі, декотрі позлазили з коний і посхилювані приглядали ся чомусь пильно.

Втім в темряві роздав ся сильний і розказуючий голос:

— Гей там! Викресати вогню і запалити!

По хвили посипали ся іскри, а потому бухнула поломінь з сухих очеретів і смільних скалок, які подорожуючі через Дикі Поля везли завсїгди з собою.

Скоро вбито в землю держак від смолоскини, і яскраве падаюче з гори сьвітло осьвітило виразно кільканайцять людей похилених над якоюсь постаттю, лежачою без руху на землі.

Були то жовніри, поубирані в червону, двірську барву і в капузи з вовчої шкіри. Оден з їздців, що сидів на бистрім коні був очевидно проводиром решти. Зсівши з коня, зблизив ся він до лежачої на землі постати і запитав:

— А що, вахміщу, жиє, чи не жиє?

— Жиє, пане наміснику, але харчить: аркан го здавив.

— Що зач за один?

— Не Татарин, якийсь значний чоловік.

— Ну, то і Богу дякувати. — Ту намісник подивив ся уважно на лежачого мужа.